

Луи Раймондъ.

Обущарьтъ и джуджетата.

(Приказка).

Имало едно врѣме единъ бѣденъ обущарь. Той ималъ кожа само за единъ чифтъ обуца. Една вечеръ той скроишь кожата, та сутриньта, като стане рано, да ги изработи, но какво било очудването му като дошелъ до работната си масичка и видѣлъ, че обущата сж сложени върху масата, тъй хубаво изработени, че сѣкашъ съ ржка сж непохващани. Взелъ той обущата и ги занесълъ въ единъ обущарски магазинъ да ги продаде. Тукъ много харесали обущата, та му дали двойно повече пари, отколкото искалъ той. Така той си купилъ кожа за два чифта обуца. Сега вече лицето на бѣдния обущарь се развѣдрило и той почналъ да си тѣнаника весело изъ дюкяна си. Вечерьта той скроишь кожата и легналъ да спи съ надежда да стане сутрѣ рано и ги изработи, но на сутриньта обущата били пакъ готови.

Научили се търговцитѣ на готови обуца, че този обущарь работи хубаво, дошли сами и откупили изработенитѣ обуца. Сега обущарьтъ ималъ пари за четире чифта обуца. Купилъ си той кожа и пакъ, както по-рано, я скроишь отъ вечеръ и сутриньта пакъ намѣрилъ четиретѣхъ чифта обуца готови на работната му масичка. И винаги каквото скроявалъ ствечерь, сутринъ го намиралъ изработено. Така той станалъ богатъ и заможенъ човѣкъ. Една вечеръ, когато кроялъ обущата, той казалъ на жена си: „Мила жено, нека стоимъ тази нощъ будни, та да видимъ кой ни